

Perico Massanet vist per na Maria Morell

En Pedro Massanet era un cosí estimat, com tots els de la seva família. Son pare era el meu padrí i sa mare, era una persona única, extraordinàriament acollidora, tenia 11 fills i quan l'anaves a veure, semblava que no tenia cap feina, a qualsevol moment eres ben rebuda i estava per tu com si no tengués cap feina, sempre sorties d'aquella casa millor de com havies entrat... Onze fillls i tots ben diferents... Però bé, ens fixarem amb en Pedro, aquí nosaltres l'anomenam Perico. Sempre va ser un al.lot simpàtic i dinàmic, molt aficionat a l'esport. Ignor si era bon estudiant però em consta que no va repetir cap curs.

Podria contar un caramull d'anècdotes d'ell pero la memòria em flaqueja un poc. Era molt enginyós i solucionava tot el que fos necessari per sortir-se'n amb la seva. Record que li agradava molt el fútbol però tenia una dificultat, els matins, a l'hora de jugar com que no es despertava va cercar una solució: a l'hora de dormir es fermava una cordeta al peu que anava per la finestra, fins el carrer, els seus amics tirant de la corda el despertaven i amb un minut es vestia i partia a jugar.

El que sí es cert és que en Pedro no perdía ocasió de dir que ell volvia ser "missioner de l'Índia"...Jo no el veia a l'Índia, un al.lot tan agradós, tan popular, que gaudia en tot allo que se li presentava per davant, era un petit lider que va anar creixent. Un vegada que va acabar el baxillerat (anava al col.legi dels Jesuïtes), ja va donat per fet les gestions per partir al noviciat, per fer la formació pertinent per ser missioner.

Jo no m'ho podia creure, un al.lot tan sa, simpàtic, alegre i engrescador amb tot el que se li presentava, perdre'l per ser jesuïta. Ho tenia tot per ser un home feliç, em sembla recordar que fins el darrer dia d'estar a ca seva va continuar com si no marxés.

Va fer el noviciat i el vérem poc. Va venir a Mallorca a acomiadar-se de la família i amics. Molts lamentaven aquesta decisió: ho deixava tot ... Però certament per molts i per a mi mateixa va ser un cop fort, a la vegada, quan el verem tant content i decidit no gosàrem dir-li res. Em sembla que tots vessàrem llàgrimes manco ell. Va convidar-nos a anar a l'Índia, pronosticant que gaudiríem molt. Jo no m'animava a anar-hi, cercant excuses.. Ell anava i venia i se'n tornava amb el mateix ànim.

Ja feia uns quants d'anys que estava jubilada i vaig pensar que era el moment d'anar a l'Índia, i així ho vaig fer. Quan el vaig veure allà, el primer que em cridà l'atenció es que tenia unes qualitats just sa mare, en quant el fet de deixar un gran buit com és d'esperar, però a la vegada la seva generositat i alegria eren iguals. Quan venia a Mallorca, era com si no se n'hagués anat mai. A mi m'insistia que volia que anés a veure'l a l'Índia, que podria romandre a ca seva, i després de molts anys en tenir temps vaig decidir-me a anar-hi.

Va ser una vivència profunda, vaig entendre aleshores el seu desig de ser missioner allà. I a la vegada, vaig constatar el que m'havien dit, que per ajudar a qualcú ho has de fer de manera que semblis dels seus.

A l'Índia he vist varies experiències duites per molt bones persones, que feien molta feina, però només he vist en Perico que es fes com ells. Anava vestit com els treballadors del poble, tothom el coneixia, a tothom feia cas, a qualsevol hora del dia o de la nit, que el requerissin, sempre disponible. Deixava el que feia per atendre el que li demanaven.

En aquest aspecte era igual a sa mare: aquesta disponibilitat, aquesta acceptació i acollida cap a l'altre, era just el que feia sa mare, com he dit, quan qualcú el reclamava ho deixava tot, no li costava gens, aparentment, baratava els seus plans per atendre el que de moment el reclamava. Si era l'hora de la sesta, quedava sense ella i tot igual.

En Perico és un exemple, perquè si trobem persones voluntàries que fan feina per altri, el que no és freqüent és trobar-ne amb una entrega així, estava al servei "de la causa" dels altres encara que hagués de deixar els seus plans i ho feia amb tanta alegria i dedicació, tanta energia, com si estàs fent allò que s'havia programat.

Jo, de cor, li vull agrair a sa vida l'oportunitat de trobar-ne amb un cosí com en Perico, tan autèntic, tan sincer i tant entregat als altres, els més necessitats, però sobretot amb una entrega total fins a fer-se com ells.

Finalment, vull dir-vos que gràcies a en Perico i a l'Índia, Tilloli, i tot el que significa aquesta paraula, segueix viva i amb ànims als 82 anys.